

Adventi mesenaptár

December 15.

Tegnap harangoztak
Holnap harangoznak
Holnapután az angyalok
Gyémánt havat hoznak
(Ády Endre)

Vidor Miklós: Fenyőfák vándorútja

Az erdőt vastag hó borította. Mélységes csend és kékes ködpára gomolygott. Dermedten roskadoztak a fák szikrázó-fehér prémes terhük alatt. Egyszerre csak suttogás támadt közöttük.

- Valaki jár az erdőn! - adta tovább egyik a másiknak. S a magasabbak már azt is látták, hogy a túlsó erdőszélen hatalmas szál ezüstoffenyő lépked, s amerre elhalad, nyomában elindulnak a fenyőfák. Izgatott mozgolódás támadt.

- Mi az? - kérdezték öregebb társaikat a fiatal fenyőcskék.

- Most elindulnak a városba a karácsonyfák - felelték azok nyugodt, méltóságos hangon. A menet egyre nőtt.

- Mindjárt ideérnek - suttogta lázasan egy apró lucfenyő a társainak.

- Ti úgysem kelletek - dörögött rájuk egy sudár, szép ezüstoffenyő.

- Pedig de szeretnék én is karácsonyfa lenni, ott ragyogni az ünnepen! - sóhajtott fel sóvárogva a törpe lucfenyő.

- Te, te csöppség, hiszen nem bírnád az utat a városig. Az ágad mind letörne a gyertyák alatt! - vágott közbe a gögös fenyőóriás.

- Látod, én nem is megyek! Pedig tudom, szívesen vinnének, de én nem akarok az emberek közé kerülni! A menet odaérkezett eléjük. Legelől hatalmas, mindnyájuknál magasabb, arányos termetű fa haladt.

- A vezérfenyő! - susogták egymásnak áhítattal a helyükön rostoklók. Az öregek tudják, hogy minden esztendőben végighalad az erdőn és kiválogatja az újonnan felnövekedett legszebb szál fákat, hogy elvezesse őket az emberek ünnepére. Nagy tobozszemével csak végignézett egyik-másik fenyőfán, erős ágkarjaival intett neki, s az könnyedén, alázatosan odaállt a sor végére s indult a többi után. Ahogy a vezérfenyő rápillantott a törzsekre, mindegyik fa tudta már, mi a dolga. A szép, egyenes derekú fák rendre bekerültek a menetbe, a kicsinyek a helyükön maradtak, hadd erősödjenek még jövő karácsonyig. S a meleg, barna tobozszempár egyszerre csak végigsimogatta a sóvárgó kis törpefenyőt is.

- A kis fenyő érezte, hogy válik el gyökere a földtől, s ahogy repesve odalépett társai közé, minden lépéssel megnőtt egy fejjel. Úgy érezte, hogy mire a sorba ért, már majdnem akkora lett, mint derekabb fivérei. Boldogan nézett vissza a helyükön maradt fákra, s csodálkozva vette észre, hogy a gögös ezüstoffenyő fölött elsiklott a vezérfenyő tekintete, s az lehajtott fővel szégyenkezve áll az út mentén. "Érdekes - gondolta magában a kis törpefenyő - hiszen örülnie kellene! Nem is akart a városba menni..."

- A csapat kiegészült. Az utolsó fákat is elhagyták már a kiválasztottak, s az erdőn túli réten megindultak vezetőjük nyomán, a város felé. Hanem a kis törpefenyő egyszerre csak úgy érezte, hogy elnehezül a

szíve. Hirtelen előresietett a menet legelejére, s megszólította a méltóságosan haladó vezérfenyőt:

- Bocsáss meg, kérlek - kezdte akadozva, és szépen elmondta neki a szép szál ezüstoffenyő dolgát, hogy ő úgy látta, a végén mégiscsak elszomorodott, amiért nem lehet karácsonyfa.

- Aki nem akar velünk jönni, itt maradhat az erdőn - felelte halkán a vezető, s mélyen, figyelmesen rátekintett.

- De hátha megbánta, és most fáj a szíve... - szólalt meg újból bátortalanul a kis fenyőfa. A vándorfenyő fölemelte karját, s a légen át a távolból vékonyan, tépett zokogást hozott utánuk a szél.

És mindnyájan érezték, hogy a daliás ezüstoffenyő sír.- Akarjátok mégis? - kérdezte a szelíd vándor, és ők egyszerre bólintottak valamennyien.

- Akkor itt megvárjuk.

És alig mondta ki, már látták is közeledni az erdőszél felől, sietősen, szinte futva a hatalmas ezüstoffenyőt. Olyan magas volt, mint közülük a legerősebbek. S ahogy eléjük ért, minden lépésnél kisebb lett egy fejel. Mire a sor végére lépett, már ugyanakkor volt csak, mint a legtöbbjük. Szótlanul igazodott a jószívú kis törpefenyő mellé: válluk épp egy vonalba került.

- Akkor hát indulhatunk - szólt a vezérfenyő, és a menet nekivágott az útnak.

